

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΦΑΝΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ήταν μια φορά μια μικρή πολιτεία, η Πρασινούπολη, χτισμένη στην πλαγιά ενός βουνού.

Από τη μια πλευρά της περνούσε ένα ποτάμι με πεντακάθαρα νερά και λίγο πιο πέρατην προστάτευε ένα πυκνό δάσος στο οποίο είχαν τις φωλιές τους πλήθος ζώακια.

Οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν γεωργοί και κτηνοτρόφοι. Τα έβγαζαν δύσκολα πέρα αλλά δεν παραπονιόντουσαν. Ήταν ήρεμοι, υγιείς κι ευτυχισμένοι.

Όλοι αγαπούσαν τόσο πολύ τη φύση που μέχρι και τα νυχτερινά όνειρά τους ήταν καταπράσινα...

Ένα πρωινό έφτασαν στο γραφείο του Δημάρχου κάποιοι παράξενοι κύριοι. Φορούσανε γκρίζα κοστούμια και μαύρα γυαλιά. Καθίσανε πολλές ώρες. Όταν σουρούπωσε φύγανε και ο Δήμαρχος, πολύ προβληματισμένος έδωσε εντολή να χτυπήσουνε οι καμπάνες της πόλης για να ειδοποιήσει έτσι όλους τους κατοίκους σε έκτακτη γενική συνέλευση.

Όταν μαζεύτηκαν στη μεγάλη αίθουσα του Δημαρχείου, τους είπε προβληματισμένος πως μια μεγάλη πολυεθνική εταιρεία ήθελε να χτίσει κοντά στο δασάκι τους, ένα μεγάλο εργοστάσιο. Η πόλη θα γνώριζε μεγάλη οικονομική

ανάπτυξη, θα γίνονταν ακόμα μεγαλύτερη αλλά... θα έπρεπε να κοπεί το μισό σχεδόν δάσος. Η απόφαση για το μέλλον της περιοχής τους ήταν πολύ δύσκολη και έπρεπε να την πάρουν όλοι μαζί .

Επέστρεψαν στα σπίτια τους, σκεπτικοί και αμίλητοι. Θα συναντιόντουσαν πάλι μετά από δύο μέρες. Εκείνο το βράδυ, κανένας δε χαμογέλασε. Έπεσαν να κοιμηθούν και άλλοι έβλεπαν γκριζα όνειρα και άλλοι πράσινα. Είχαν χωριστοί αυτοί που τόσα και τόσα χρόνια ήταν ενωμένοι!

Ο διχασμός όμως δεν έμεινε στα όνειρα. Έγινε και πραγματικότητα.

Όταν ξανασυναντήθηκαν κάτι περίεργο συνέβαινε. Οι μισοί κάτοικοι είχαν πάρει ένα πρασινωπό χρώμα και οι υπόλοιποι ένα γκριζωπό. Ο δήμαρχος δε, είχε γίνει γκριζοπράσινος!

Κάθισαν απέναντι οι πράσινοι με τους γκριζούς και στη μέση ο δήμαρχος για να συντονίζει τη συζήτηση.

- Η φύση προσφέρει πολλά , αλλά σκεφτείτε πόσα πράγματα θα μπορούσαμε να κάνουμε με τα χρήματα που θα μας δώσουν
- Έτσι αρχίζουν όλα τα κακά.

- Και τι θα τα κάνω τα ζωντανά μου;
- Κι εγώ τα χωράφια μου; πετάχτηκαν δυο πρασινωποί κύριοι.
- Να τα πουλήσετε, απάντησαν οι γκριζωποί. Άλλωστε τα χωράφια θα αποκτήσουν μεγάλη αξία γιατί με την ανάπτυξη της πόλης μας θα χρειαστεί γη για να χτιστούν οικοδομές μεγάλες.
- Και το νερό του ποταμού μας που θα μολύνεται από τα απόβλητα του εργοστασίου;
- Αποκλείεται, πετάχτηκε ο Δήμαρχος. Μου υποσχέθηκαν πως τα νερά θα παραμείνουν καθαρά.
- Και ο αέρας; Τι να τα κάνω τα λεφτά αν δεν μπορώ να αναπνεύσω καθαρό φρέσκο αεράκι; Να τα δίνω σε φάρμακα;
- Ο αέρας δε βρομίζει έτσι εύκολα.
- Η γη όμως δεν είναι δική μας. Τη δανειστήκαμε από τα παιδιά μας. Δεν

μπορούμε να την καταστρέψουμε.

- Γι' αυτό και πρέπει να τη χρησιμοποιήσουμε κατάλληλα. Τα παιδιά μας σκεφτόμαστε κι εμείς.

- Και πώς δηλαδή; Δίνοντας τη γη, το δάσος και το ποτάμι που μας χαρίζουν τόσα πολλά και καλά;
- Δίνουν πολλά καλά όπως λες, αλλά σκέψου πόσο πολύ κουραζόμαστε. Με τα χρήματα των αποζημιώσεων που θα μας δώσουν μπορούμε να τα στείλουμε να σπουδάσουν, να ασχοληθούν με επαγγέλματα πιο κερδοφόρα από τη γη. Σκέψου πως με το άνοιγμα του εργοστασίου θα έχουν όλοι δουλειά, βρέξει χιονίσει...
- Μα πώς κάνετε έτσι πια; Ένα εργοστάσιο είναι μόνο. Εργοστάσια υπάρχουν παντού στον κόσμο. Πόσους είδατε να διαμαρτύρονται; Έχουμε τόσο πολύ πράσινο που η φύση δε θα πάθει τίποτε. Καλά, ονειρέψου, απάντησε ένας πράσινος.
- **Στα όνειρα φανερώνονται οι αλήθειες, συμπλήρωσε ένας άλλος.**

Η αντιπαράθεση συνεχίστηκε. Οι γκριζοί έπεισαν τους πράσινους. Οι αλήθειες όμως φανερώνονται όχι μόνο στα όνειρα αλλά και στην πραγματικότητα.

Το εργοστάσιο έγινε πολύ γρήγορα ενώ μεγάλο μέρος του δάσους καταστράφηκε εξίσου γρήγορα. Το ποτάμι μετέφερε θολά νερά από τα απόβλητα και στον ουρανό είχαν κολλήσει γκριζόμαυρα σύννεφα που είτε έκρυβαν τον ήλιο είτε γινότουσαν απαίσια βροχή που μάραινε ακόμα περισσότερο τα καχεκτικά πλέον λαχανικά των ελάχιστων περιβολιών. Τα παιδιά δεν είχαν χώρο να παίξουν. Η απληστία δεν προνόησε ούτε για ένα πάρκο ανάμεσα στις τσιμεντένιες απαίσιες οικοδομές.

Μέχρι που κάποια μέρα ξαναχτύπησαν οι καμπάνες.

Αγέλαστοι και σκεφτικοί οι κάτοικοι συγκεντρώθηκαν στο Δημαρχείο.

Ξαφνιασμένοι είδαν πως όλοι είχαν γίνει πρασινωποί !!!

-Σας κάλεσα γιατί ακούω από όλους παράπονα για το εργοστάσιο, είπε ο πρασινωπός πια. Ξέρω ότι όλοι μετανιώσαμε για την απόφαση που πήραμε τότε. Όλοι θέλουμε την πόλη μας πίσω. Καταπράσινη. Μας έδωσαν τα χρήματα και τις δουλειές που μας υποσχέθηκαν αλλά βρόμισαν την πόλη μας. Μας ξεγέλασαν. Την έκαναν Γκριζούπολη. Τώρα λοιπόν τι κάνουμε;

Όλο το βράδυ πρότειναν λύσεις.

Τελικά μια αντιπροσωπεία βρήκε τους υπεύθυνους της καταστροφής τους. Δεν έγινε τίποτε. Κάνανε απεργία. Τους υποσχέθηκαν διάφορα... Περίμεναν μήνες και τίποτε δεν άλλαζε.

Άρχισαν να απελπίζονται μέχρι που μια μέρα λένε πως έγινε το εξής παράξενο.

Το εργοστάσιο πήρε φωτιά. Υπάλληλοι και εργάτες βγήκανε γρήγορα έξω και σώθηκαν. Τα αφεντικά όμως είχαν εγκλωβιστεί μέσα στο γραφείο όπου συνεδρίαζαν. Θα καιγόntonταν ζωντανοί... Ένα γέρικο δέντρο όμως, από την παλιά καλή εποχή, ύψωσε ξαφνικά τα κλαδιά του, έσπασε τα τζάμια και ίσα που πρόλαβε, τους άρπαξε, τους κατέβασε προσεκτικά κι ύστερα τυλίχτηκε στις φλόγες...

Το εργοστάσιο ξαναχτίστηκε. Αυτή τη φορά όμως με φίλτρα στις καμινάδες, και βιολογικό καθαρισμό των λυμάτων του. Τοποθετήθηκαν φωτοβολταϊκά και ανεμογεννήτριες για ηλεκτρική ενέργεια για το εργοστάσιο και όλη την πολιτεία. Φυτεύτηκαν δέντρα, έγιναν πάρκα, το δάσος άρχισε να ξαναζωντανεύει.

Τα σύννεφα άσπρισαν, οι ταράτσες πρασίνισαν από φυτά, τα ποδήλατα πλημμύρισαν τους δρόμους της πόλης. Το κυριότερο όμως ήταν πως τα χαμόγελα ξαναγύρισαν. Και μαζί μ' αυτά και τα πράσινα όνειρα των κατοίκων...

Η συγγραφική ομάδα: Ε1 - 12^ο ΔΣ Νεάπολης

**Άλκια Ντένισα, Αμοιρίδου Κατερίνα, Καλαίτσεβα Μαρία, Χαλνίδου Σοφία,
Καρούτα Φωτεινή – Στυλιανή, Πεκίني Πασλίνα, Ψιρολόλιου Ελισάβετ, Συντριβάνη
Χρυσούλα, Τσομποζίδου Άννα, Μαρκούδης Παναγιώτης, Νέτζα Αλέξη, Πεκίني
Περιτ, Πόζογλου Παύλος, Τόκι Εντρι**

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός του Τμήματος: Βασιλική Βασιλειάδου